

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6130/2021
03.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Суботић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр бр. 114/21 од 28.04.2021. године, у седници одржаној 03.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр бр. 114/21 од 28.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр бр. 114/21 од 28.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр бр.146/20 од 28.10.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је тужена обавезана да тужиоцу на име нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 500,00 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС, са законском затезном каматом од 28.10.2020. године као дана пресуђења, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу на име новчаног обештећења исплати преко досуђеног износа од 500 евра до траженог износа од 2.000 евра са каматом од 28.10.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове спора од 20.700,00 динара са каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр бр. 114/21 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је тужена обавезана да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од још 300 евра са каматом на наведени износ од 28.10.2020. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је у преосталом делу до траженог износа од 2.000 евра са каматом

тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом трећим изреке захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на новчано обештећење због утврђене повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст бр.4155/10, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Београду Ст бр.530/2019 од 03.04.2019. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Тужена ревизијом указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у приложеним пресудама није реч о идентичној чињеничној правној ситуацији као што је ова, па нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају, према чињеницама и околностима које су од утицаја за примену мерила за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 06.08.2020. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 2.000 евра у динарској противвредности на дан исплате, а ревизијом се побија пресуда којом је тужбени захтев усвојен за 800 евра, што представља ревизијом побијани део правноснажне пресуде.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из Закона којим се уређује парнични поступак, а ставом 3. истог члана прописано је да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а чланом 479. став 6. тог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у поступку по тужби за новчано обештећење, у коме је према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић